

Слѣдъ това зелено-дрѣвската позиция се огласи съ хубавитѣ руски пѣсни.

Бѣше вече късно, когато гоститѣ се разотидоха. Впрочемъ, любителитѣ на картитѣ останаха да си поиспитатъ късметя.

Д-ръ Вязанковъ и азъ излѣзохме наедно и се поспрѣхме да се полюбуваме на картината, която се прѣдставляваше прѣдъ очитѣ ни. Наистина, картината бѣше очарователна и величественна. Нощта бѣше тиха и ясна. Звѣздитѣ треперливо блѣскаха на небето и като че съперничеха съ свѣтлината на мѣсеца, който се намираше въ послѣдната си четвъртъ. При това освѣтление, шипченската позиция, заедно съ окръжаващитѣ я възвишенности, включая и зелено-дрѣвската позиция, релефно се очертаваше.

Нискитѣ мѣста и доловетѣ, покрити съ гѣста отъ матова бѣлзна мъгла, се прѣдставляваха като обширно езеро, на брѣга на което ний стояхме. Струваше ми се, че ако направимъ нѣколко крачки напредъ, ще затънемъ въ това езеро, брѣгътъ на което, дѣйствително, се видѣше въ нѣколко крачки отъ насъ. Тукъ тамъ изъ езерото се виждаха нѣколко острова, — върховетѣ на възвишенността надъ мъглата.

— Ба! Що е за море! извика Вязанковъ, като гледаше на това дивно очарователно природно явление.

Дълго време ний не можахме да се любуваме на хубавата картина, защото отдавна бѣше минало срѣдъ нощъ, за това се и раздѣлихме.

Въ края на мѣсець Октомврий се завърна отъ Москва една партия опълченци, оздравѣли отъ ранитѣ получени въ старо-загорската битка. Между тѣхъ бѣше и мальчика Петръ Ивановъ, който, както казахъ въ свое мѣсто, бѣше раненъ прѣдъ очитѣ ми, при Стара-Загора. Оказа се, че мальчика билъ тогава раненъ въ ржката и крака. Но тъй като санитаритѣ не биле успѣли да го прибератъ, то Ивановъ пълзишката вървѣлъ къмъ прѣвѣрзочния пунктъ, а когато забѣлѣжилъ обходнитѣ турски колони, заровилъ се подъ кръстцитѣ, подъ които прѣсѣдѣялъ цѣли два дена, като останалъ безмѣлвенъ свидѣтель на звѣрствата и ужаситѣ извършени отъ турцитѣ надъ нашитѣ ранени. На 3 я день, като съглежда че турцитѣ не се виждатъ наоколо, памѣкналъ се исподъ кръстцитѣ и като забѣлѣзалъ, за негово щастие, единъ българинъ, който бѣгалъ отъ Стара-Загора, помолилъ му се да му помогне, и по тоя